



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 91/5, Jihlava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2010, č. j. 13154-12/2010-ERU, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **FINE DECORATING a. s.**, se sídlem Modřická 486/34, Moravany, zast. Mgr. Romanem Klimusem, advokátem se sídlem Heršpická 813/5, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2015, č. j. 62 A 84/2013 - 112,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 1. 2015, č. j. 62 A 84/2013 - 112, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla jako nedůvodná podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalovaného. Žalovaný svým rozhodnutím udělil osobě zúčastněné na řízení licenci č. 111017612 k výrobě elektřiny ve fotovoltaické elektrárně Jeníkov (dále jen „FVE Jeníkov“). Na základě této licence vzniklo osobě zúčastněné na řízení oprávnění k výrobě elektřiny na dobu 25 let.

[2] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 66 odst. 2 s. ř. s., jelikož k tomu shledal závažný veřejný zájem. Krajský soud shrnul, že ke zrušení napadeného rozhodnutí by měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která vyplynou z důkazů získaných ze součinnosti s orgány činnými v trestním řízení apod., případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a které zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a které nebyl schopen či nemohl sám napravit. Stěžovatel zpochybňoval nosné důvody rozhodnutí žalovaného poukazem na vady a nedostatky obsahu a náležitostí skutkových podkladů, které jsou založeny ve správním spise, soud tedy na základě těchto podkladů ze správního spisu posoudil důvodnost žalobních námitek.

[3] Krajský soud zdůraznil, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, tedy udělení oprávnění k podnikání za regulované ceny, nikoliv rozhodnutí opravňující osobu zúčastněnou na řízení uvést energetické zařízení do provozu. Touto optikou posuzoval jednotlivé žalobní body.

[4] První okruh námitek se týkal nedoložení vlastnického a užívacího práva k energetickému zařízení. Žalovaný vyzval osobu zúčastněnou na řízení k doložení majetkového vztahu k výrobě elektřiny, v případě nájemní smlouvy souhlas vlastníka s provozováním zařízení (výzvou ze dne 25. 11. 2010, č. j. 13154-3/2010-ERU, dále jen „Výzva“), osoba zúčastněná na řízení konkrétní listinu nepředložila. Ze smlouvy o dílo uzavřené mezi osobou zúčastněnou na řízení a zhotovitelem díla (energetického zařízení) plyne, že vlastnické právo přešlo na osobu zúčastněnou na řízení až úplným zaplacením ceny za dílo, tudíž vlastníkem FVE Jeníkov v době udělení licence nebyla. To však neznamená, že by nedoložení listiny prokazující užívací právo neumožňovalo žalovanému licenci udělit. Osoba zúčastněná na řízení uzavřela veřejnoprávní smlouvu na stavbu FVE Jeníkov, podala žádost stavebnímu úřadu o povolení zkušebního provozu a jednala s bankou ohledně financování projektu FVE Jeníkov, to vše za situace, kdy není zpochybněno, že vlastnické právo k FVE Jeníkov na ni mělo přejít až úplným zaplacením ceny za dílo, což se mělo stát po udělení licence. Z toho soud dovodil, že neexistují důvodné pochybnosti o tom, zda osoba zúčastněná na řízení měla soukromoprávní titul k FVE Jeníkov.

[5] Stěžovatel dále poukázal na to, že se ve správním spise nenachází protokol o předání díla osobě zúčastněné na řízení zhotovitelem. K tomu soud konstatoval, že žaloba neobsahovala žalobní bod, v němž by bylo namítáno, že FVE Jeníkov nebyla ke dni vydání licence dokončena. Z rozhodnutí stavebního úřadu o povolení zkušebního provozu naopak vyplynulo, že stavební úřad provedl důkaz ohledáním na místě a povolil osobě zúčastněné na řízení provozovat FVE Jeníkov, tudíž elektrárna musela být v době rozhodování stavebního úřadu dokončena do té míry, že mohl být zahájen její provoz.

[6] Další námitky upozorňovaly na nedostatky doložení technických předpokladů. Stěžovatel namítal nedoložení stanoviska Technické inspekce České republiky, ovšem krajský soud neshledal tuto skutečnost nedostatkem. Z právních předpisů dovodil, že žadatel o licenci prokazuje splnění technických předpokladů rozhodnutím stavebního úřadu a zprávou o revizi dokládající bezpečnost práce. Požadavek předložení závazného stanoviska Technické inspekce v licenčním řízení z právních předpisů nevyplývá. Otázku,

pokračování

zda stavba odpovídá právním požadavkům z hlediska svého umístění v území a působení na okolí, posuzuje stavební úřad, neboť ten je orgánem příslušným k povolení provozu energetického zařízení tohoto typu a má k dispozici technickou dokumentaci stavby a závazná stanoviska dotčených orgánů státní správy.

[7] Stěžovatel dále poukazoval na to, že se revizní zpráva „týká pouze NN instalací“. Soud v této souvislosti zdůraznil, že pokud nebylo rozhodnutí stavebního úřadu a ani způsob vypracování revizní zprávy závažným způsobem zpochybněno co do pravosti a věrohodnosti, není důvodu, aby rozhodnutí žalovaného jako licenčního úřadu rušil z důvodů možných nedostatků při provádění revize energetického zařízení. Pokud revizní technik osvědčil, že revidované zařízení splňuje podmínky bezpečného provozu, tak nelze žalovanému vytknout, že revizní zprávu jako povinný důkaz předkládaný k žádosti o licenci akceptoval.

[8] K námitce ohledně rozporů v jednotlivých dokumentech co do celkového instalovaného výkonu krajský soud uvedl, že žádala-li osoba zúčastněná na řízení o licenci na celkový instalovaný výkon 5,000 MW, přičemž doložila jednak revizní zprávu na maximální výkon 4 997,76 kWp a rozhodnutí stavebního úřadu o zkušebním provozu energetického zařízení o výkonu 4 997,76 kWp, pak skutečnost, že žalovaný udělil licenci na 4,998 MW, neznamená, že se při svém rozhodování vychýlil z mantinelů stanovených žádostí o udělení licence. Zmiňovaná odchylka nevzbuzuje pochybnost, k jakému energetickému zařízení byly listiny doloženy.

[9] Další námitka se týkala rozporu ve specifikaci panelů v revizní zprávě a ve smlouvě o dílo. K tomu soud konstatoval, že stěžovatel v žádném směru neindikoval, že by v souvislosti s vypracováním revizní zprávy či provedením prohlídky stavby ze strany stavebního úřadu došlo k jakýmkoli nejasnostem, aby byl dán důvod k prověřování ze strany orgánů činných v trestním řízení. Samotný poukaz na jiné označení panelů zásadně nezpochybňuje věrohodnost a pravost revizní zprávy a postup při vydání rozhodnutí stavebního úřadu o zkušebním provozu. Stěžovatel vytýká žalovanému, že si i přes existenci pravomocného rozhodnutí o zkušebním provozu a revizní zprávy měl pro účely licenčního řízení u osoby zúčastněné na řízení ověřit, zda nedošlo k dodání jiného počtu fotovoltaických panelů o jiném výkonu, než jak bylo specifikováno ve smlouvě o dílo. Žalovaný tak samozřejmě učinit mohl, avšak i kdyby došlo v rámci stavby FVE Jeníkov k dodání jiného počtu panelů s jiným výkonem, než jak bylo původně přepokládáno, za situace, kdy byl dodržen celkový instalovaný výkon, nemohlo by to být důvodem pro neudělení licence.

[10] Krajský soud dále neshledal důvodnou ani námitku ohledně nedostatku prokázání finančních předpokladů. Tato otázka není předmětem kasačního řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného a osoby zúčastněné na řízení

[11] Proti rozsudku krajského soudu brojí stěžovatel kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V první řadě upozornil, že licenci na výrobu elektřiny lze vydat jen za striktního splnění podmínek. Udělením licence stát garantuje, že do podnikání v regulované oblasti vpouští subjekt, u něhož splnění

veškerých zákonných podmínek originálně ověřil. Předpokladem povolení je doložení existence bezpečného a provozuschopného energetického zařízení.

[12] Nepovažuje za správný názor, že ke zrušení správního rozhodnutí by měl soud přistoupit až v případě zjištění, která vyplynou z důkazů předložených stěžovatelem, které získal v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení apod., případně z rozsudků trestních soudů, a které zásadně zpochybní věrohodnost či pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel žalovaný, a které nebyl schopen či nemohl sám napravit. Požadavek krajského soudu na doložení důkazů z jiných řízení není důvodný, pokud lze již na základě listin obsažených ve správním spise dospět k závěru, že skutkový stav věci nebyl dostatečně zjištěn ve vztahu k řádnému posouzení a uplatnění zásad legality, přiměřenosti a předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů, neboť správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[13] Po stěžovateli nelze požadovat, aby své žalobní námitky podpořil důkazy z trestních řízení a objasňoval skutečný stav věci v době rozhodování za žalovaného, neboť takové procesní břemeno jej netíží. Soud mu v podstatě adresoval požadavek, aby absenci zjištění skutkového stavu žalovaným nahradil vlastní aktivitou, která by vedla k vyjasnění skutkového stavu, na jehož základě by bylo možné dospět k meritornímu rozhodnutí. Takový postup by nahrazoval činnost správního orgánu. Proto zákon stanovil striktní princip, že při přezkoumání vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Využití důkazů z trestních věcí v řízeních o žalobách podle § 66 s. ř. s. přichází v úvahu pouze výjimečně. Obě řízení jsou na sobě nezávislá, mají jinou náplň, účel a směřují k jinému cíli. Navíc v době vedení řízení před soudem nebylo trestní řízení vedeno. Nyní již trestní řízení probíhá a na povrch vyplývají i skutečnosti rozhodné pro řízení o udělení licence, případně jeho soudní přezkum. Bylo například zjištěno, že podstatná část fotovoltaických panelů byla dodána na stavbu energetického zařízení až po 19. 11. 2010, tj. po provedení v licenčním řízení předložené revize (ta měla být provedena 18. 11. 2010, tudíž revizní zpráva musí být nepravdivá), a montovány měly být i po 14. 12. 2010, tedy po rozhodnutí o zkušebním provozu. Tato okolnost vysvětluje, proč osoba zúčastněná na řízení nepředkládala revizní zprávy ke kompletnímu energetickému zařízení a proč podklady trpí rozpory.

[14] Stěžovatel dále nesouhlasí s argumentací soudu ve věci doložení vlastnického nebo užívacího právo k energetickému zařízení. K zaplacení ceny díla a tedy k přechodu vlastnictví na osobu zúčastněnou na řízení mohlo dojít s ohledem na nastavený způsob financování a předmluvní ujednání až po udělení licence. S ohledem na to musela osoba zúčastněná na řízení prokázat, že má užívací právo k dokončenému energetickému zařízení, a to nejméně na dobu, na kterou má být licence udělena. Užívací právo nelze dovodit, jako to udělal krajský soud, z veřejnoprávní smlouvy na stavbu FVE Jeníkov ze dne 30. 8. 2010, neboť takové právo veřejnoprávní smlouva nezakládá (ostatně v té době ještě energetické zařízení ani neexistovalo). Nelze dovodit ani z toho, že osoba zúčastněná na řízení jako objednatel stavby podala žádost stavebnímu úřadu o povolení zkušebního provozu, ani z jednání s bankou o financování projektu. Oprávnění užívat energetické zařízení po dobu udělení licence ze správního spisu nevyplývá. Protokol o předání energetického zařízení byl předložen až v řízení před krajským soudem a soud jej jako důkaz neprovedl. I pokud by tak učinil, lze mít pochybnosti o validitě této listiny, jelikož

pokračování

absentuje údaj o jejím vzniku. Navíc osoba navržená jako svědek za účelem prokázání data vzniku listiny byla odsouzena pro trestný čin podplácení. Nadto z trestního řízení vyplynulo, že validitu listiny zpochybňují i další důkazy, které stěžovatel navrhuje provést, pokud by Nejvyšší správní soud přistoupil k dokazování.

[15] Pokud jde o technické předpoklady udělení licence, namítá, že krajský soud se zcela nevypořádal s námitkou nedoložení bezpečnosti všech součástí energetického zařízení a ve zbytku své úvahy založil na nesprávném hodnocení věci.

[16] Z předložené revizní zprávy je zřejmé, že se týkala jen dílčí části energetického zařízení. V důsledku toho, že soud tuto námitku řádně nevypořádal, zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Až v řízení před soudem byly předloženy další revizní zprávy (na další části energetického zařízení), které nebyly provedeny jako důkazy. Z trestního řízení vyplynulo, že například podstatná část fotovoltaických panelů byla na stavbu dodána až poté, co byla revize oficiálně vykonána. Listiny z trestního řízení navrhuje stěžovatel k důkazu, pokud by Nejvyšší správní soud přistoupil k dokazování.

[17] Dále soud nesprávně dovodil, že při hodnocení revizní zprávy je rozhodné, že revizní zprávu akceptoval stavební úřad v řízení o povolení zkušebního provozu. Každé řízení posuzuje a následně garantuje splnění jiných podmínek. Právním předpisem stanovené podklady posuzuje žalovaný samostatně. Není však zbaven povinnosti objasnit skutkový stav, konkrétně bezpečnostní a technické podmínky, jestliže z dosavadních podkladů vyplynulo, že nemohou skutkový stav objasnit. Ochrana života a zdraví není zajištěna formálním obstaráním předepsaných podkladů, ale faktickým stavem vylučujícím ohrožení bezpečnosti, který musí být zjištěn.

[18] Stěžovatel k nesplnění technických předpokladů dále uvádí, že rozpory v žádosti a podkladech žadatele o licenci nelze hodnotit izolovaně. Má za to, že rozpory zůstaly neobjasněny. Problematiku celkového instalovaného výkonu nelze omezovat na odchylku, která nevzbuzuje pochybnosti. Jde totiž o nesoulad jak mezi rozhodnutím o udělení licence a žádostí, tak i přílohou žádosti či revizní zprávou. Další nesrovnalosti vzbuzuje skutečnost, že revizní zpráva se nevztahuje k celému zařízení a jeho popis se neshoduje s popisem energetického zařízení ve smlouvě o dílo a v listině nazvané „Popis provedení stavby“. Tyto skutečnosti nezakládají pochybnost o tom, zda žadatel nepředkládal podklady k jinému zařízení, ale o tom, zda jimi dokládal pravdivé skutečnosti o stavu svého energetického zařízení. Přes tyto pochybnosti žalovaný neprovedl ohledání, které mělo sloužit ke zjištění, zda předložená revizní zpráva vychází ze skutečného stavu energetického zařízení, respektive zda nedeklaruje bezpečnost i nedokončených instalací. Revizní zpráva, u níž nelze říci, zda vycházela z řádně zjištěného skutkového stavu, nemůže sloužit jako důležitý doklad osvědčující splnění technických předpokladů.

[19] Krajský soud dále nesprávně vyslovil, že je nerozhodné, zda se v případě posouvaného zařízení jedná o vyhrazené zařízení I. třídy ve smyslu přílohy č. 1 vyhlášky č. 73/2010 Sb., o stanovení vyhrazených elektrických technických zařízení, jejich zařazení do tříd a skupin a o bližších podmínkách jejich bezpečnosti (vyhláška o vyhrazených elektrických technických zařízeních), ve znění účinném v posuzované době (dále jen „vyhláška č. 73/2010“), a že žadatel o licenci není povinen dokládat bezpečnost

energetického zařízení odborným a závazným stanoviskem Technické inspekce ČR. Stěžovatel dovodil, že energetické zařízení musí odpovídat právním předpisům a technickým normám. Před uvedením do provozu mohla jen Technická inspekce ČR uzavřít, že energetické zařízení splňuje požadavky vyhrazených technických zařízení, a že je schopno bezpečného provozu. Co do obsahové části se stanovisko neodlišuje od zprávy o výchozí revizi, ovšem z důvodu nepravdivých a podvodných revizních zpráv je doložení naplnění požadavku bezpečnosti pouhou revizní zprávou nedostatečné. Zabýval se i otázkou, zda je posuzované zařízení zařízením I. třídy ve smyslu výše citované vyhlášky. Vyšel z toho, že pokud v licenčním řízení žadatel předložil doklady o tom, že prostory energetického zařízení jsou zvláště nebezpečné, přičemž toto zjištění revizního technika není nijak překvapivé a koresponduje s technickými normami, lze při absenci důkazu opaku stěží uzavřít, že se nejedná o zařízení I. třídy. Žalovaný se tedy měl při zjišťování skutkového stavu zabývat tím, zda v řízení předložený důkaz s ohledem na další v řízení zjištěné skutečnosti řádně prokazoval, že energetické zařízení odpovídá právním předpisům a technickým normám.

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že důvodem zrušení rozhodnutí pro nezákonnost by neměly být skutečnosti nastalé mimo sféru vůle a vědomí žadatele o licenci. Za předpokladu, že v žádosti předložil poklady, které považoval za správné, a žalovaný o žádosti kladně rozhodl, měla by být dobrá víra žadatele vzata v potaz. To samozřejmě neplatí pro případy, kdy žadatel k žádosti vědomě předložil podklady neodpovídající skutečnosti. V daném případě však nebyly podklady rozhodnutí soudem zásadně zpochybněny, žalovaný tak neměl možnost než licenci udělit.

[21] Taktéž osoba zúčastněná na řízení připojila své vyjádření ke kasační stížnosti. Uvedla, že stěžovatel netvrdil žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí. Vyjádřila se i k nově předloženým důkazům, má za to, že k důkazům byly uvedeny nové skutečnosti, k nimž kasační soud dle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží. K věcným námitkám uvedla, že je neshledává důvodnými a ztotožnila se s jejich vypořádáním krajským soudem. Tvrzené nedostatky licenčního řízení nejen že nebyly v řízení o žalobě prokázány, ale zároveň by je nebylo ani možno pro jejich marginálnost ve vztahu k principu ochrany dobré víry osoby zúčastněné na řízení považovat za právně významné do té míry, aby mohly vést ke zrušení napadeného správního rozhodnutí nebo napadeného rozsudku.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno k výkonu advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná.

[23] V úvodu kasační stížnosti stěžovatel popisuje situaci na konci roku 2010, jelikož

pokračování

udělení licence v tomto období mělo zásadní vliv na výši čerpané podpory za využívání obnovitelných zdrojů. K tomu odkázal na kontrolní závěry Nejvyššího kontrolního úřadu zabývající se otázkami spadajícími pod toto téma. Uvedená tvrzení však nejsou konkretizována na posuzovaný případ. Dále konstatoval, že licenci lze udělit pouze za předpokladu striktního splnění podmínek. Žadatel o licenci musí splnit nejen obecné podmínky, ale i podmínky zvláštní, které souvisí s povahou povolené činnosti, tedy i s tím, do jaké míry je taková činnost nebezpečná. Licence je sice povolením k podnikání, nikoli povolením k provozu, přesto předpokladem tohoto povolení je doložení existence bezpečného a provozuschopného zařízení. S těmito premisami nelze než souhlasit, nejedná se však o námitku proti závěrům plynoucím z napadeného rozsudku, proto nebylo třeba se úvodem kasační stížnosti blíže zabývat. Podrobně se s obdobnými tvrzeními vypořádal Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 10. 2015, č. j. 6 As 102/2015 – 30, na nějž lze i v nynějším případě pro stručnost odkázat.

[24] K polemice stěžovatele s názorem krajského soudu, kdy lze dospět k závěru o nutnosti zamítnout žalobu podanou na základě § 66 odst. 2 s. ř. s. a ve vztahu k jakým (kým a kdy předloženým) důkazům, je nutno konstatovat, že soud nezvolil zcela vhodnou konstrukci své argumentace. Ze smyslu argumentace a vůbec celého rozhodnutí je však zřejmé, že soud nepodmiňoval úspěch žaloby předložením důkazů z trestních řízení či rozsudků trestních soudů. Pouze příkladmo uváděl, jakým způsobem mohou být podložena závažná zjištění soudu, jimiž by byla v podstatné míře zpochybněna či vyvrácena zjištění správního orgánu z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vydání napadeného rozhodnutí. Soud tedy konstatoval, že stěžovatel žádné další důkazy nad rámec obsahu správního spisu nepředložil, tudíž věc posoudil na základě skutkového stavu zachyceného v listinách založených ve správním spise. Stejně tak bude postupovat i Nejvyšší správní soud. V žádném případě krajský soud nestanovil, aby absence zjištění skutkového stavu správním orgánem byla nahrazena důkazní aktivitou v řízení o žalobě. Kasační soud se dále ztotožňuje s názorem krajského soudu, který je v souladu s principem právní jistoty a principem ochrany nabytých práv, že napadené správní rozhodnutí může být zrušeno pouze v případě zjištění takových vad řízení o udělení licence, které by svojí intenzitou zpochybnily věrohodnost a pravdivost skutkových zjištění účastníka řízení.

III.A Vlastnické a užívací právo k energetickému zařízení

[25] Ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném v posuzované době (dále jen „energetický zákon“), stanoví: *Fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektřiny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výroby elektřiny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje*

tepelné energie nižší než 1 MW. Jedním z předpokladů udělení licence je tedy doložení vlastnického nebo užívacího práva, to včetně souhlasu vlastníka energetického zařízení s jeho použitím.

[26] V posuzovaném případě není sporu o tom, že v licenčním řízení nemohla osoba zúčastněná na řízení prokázat vlastnické právo k energetickému zařízení, jelikož podle smlouvy o dílo na stavbu fotovoltaické elektrárny na ni mělo přejít až úplným zaplacením ceny za dílo. K zaplacení a tedy i k přechodu vlastnictví mohlo dojít s ohledem na nastavený způsob financování a předmluvní ujednání až po udělení licence. Její povinností tedy bylo doložit užívací právo k energetickému zařízení a souhlas vlastníka s použitím energetického zařízení.

[27] Ze správního spisu vyplynulo, že osoba zúčastněná na řízení byla vyzvána dne 25. 11. 2010 k odstranění nedostatků její žádosti o udělení licence, mimo jiné k doložení majetkového vztahu k výrobně elektřiny (technologie, stavební část a nezbytná pomocná zařízení), a v případě nájemní smlouvy k doložení souhlasu vlastníka s provozováním zařízení. Žádné podklady, z nichž by plynulo, že jí svědčí užívací právo k výrobně elektřiny, však nepředložila.

[28] Právní úprava, která stanoví, jakým způsobem je možno prokazovat vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení je, nad rámec toho, co je uvedeno v energetickém zákoně, konkretizována ve vyhlášce č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích, ve znění účinném v posuzované době (dále jen „vyhláška č. 426/2005). Ustanovení § 7 odst. 2 ve vztahu k užívacímu právu vymezuje možnosti prokázání užívacího práva: *Užívací právo k energetickému zařízení žadatel prokazuje a) výpisem z katastru nemovitostí, vyplývá-li právo užívat nemovitost z práva odpovídajícího věčnému břemeni zapisovaného do katastru nemovitostí podle zvláštního právního předpisu, odpovídající stavu zápisů v katastru nemovitostí ke dni předložení výpisu Úřadu, b) nájemní smlouvou, smlouvou o výpůjčce nebo jinou smlouvou, na základě které žadateli vzniká právo užívat dané energetické zařízení, c) originálem nebo ověřenou kopií rozhodnutí soudu nebo správního orgánu, pokud žadateli vzniklo právo užívat energetické zařízení na základě rozhodnutí soudu nebo správního orgánu nebo je jeho právo takovým rozhodnutím potvrzeno, nebo d) ověřenou kopií zřizovací listiny, dokládá-li žadatel jako příspěvková organizace územního samosprávného celku předání energetického zařízení v majetku zřizovatele do její správy.* Odstavec 4 pak rozšiřuje možnost prokázání vlastnického či užívacího práva: *Nelze-li nabytí vlastnického práva k energetickému zařízení nebo užívacího práva k energetickému zařízení prokázat způsoby uvedenými v odstavci 1 nebo 2, protože takové nabyvací tituly nelze doložit, došlo k nabytí ze zákona nebo je již nelze dohledat, lze nabytí vlastnického práva nebo užívacího práva k energetickému zařízení doložit i jiným způsobem, nevzbuzujícím důvodné pochybnosti.*

[29] Nejvyšší správní soud tedy souhlasí s krajským soudem, že naroveň podkladům prokazujícím užívací právo podle § 7 odst. 2 vyhlášky č. 426/2005, lze při splnění uvedených předpokladů postavit doklady jinak prokazující užívací právo podle § 7 odst. 4 vyhlášky č. 426/2005. Osoba zúčastněná na řízení však podklady k prokázání existence svého užívacího práva ve správním řízení nepředložila, dokonce ani netvrdila, jaké užívací právo by jí mělo svědčit.

pokračování

[30] Ani krajský soud se touto otázkou nezabýval. Uvedl, že užívací právo lze dovodit ze skutečnosti, že osoba zúčastněná na řízení uzavřela veřejnoprávní smlouvu na stavbu FVE Jeníkov, že podala stavebnímu úřadu žádost o povolení zkušebního provozu a že jednala s bankou ohledně financování projektu FVE Jeníkov, to vše za situace, kdy není zpochybněno, že vlastnické právo na ni mělo přejít úplným zaplacením ceny za dílo. Soud neshledal pochybnosti o tom, že osoba zúčastněná na řízení měla soukromoprávní titul k užívání FVE Jeníkov.

[31] Kasační soud se nemůže s uvedenou argumentací ztotožnit. Doložení vlastnického nebo užívacího práva je jedním z předpokladů udělení licence. Osoba zúčastněná na řízení v průběhu licenčního řízení ani netvrdila, že by jí jakékoli užívací právo do doby zaplacení ceny díla ve vztahu k posuzovanému energetickému zařízení svědčilo. Byla proto žalovaným správně vyzvána k odstranění tohoto nedostatku. Na Výzvu ale žádným způsobem nereagovala.

[32] Krajský soud pro prokázání užívacího práva považoval za dostatečné, že osoba zúčastněná na řízení jednala s úřady a dalšími institucemi (uzavřela veřejnoprávní smlouvu na stavbu elektrárny, požádala o povolení zkušebního provozu elektrárny, jednala s bankou ohledně financování stavby elektrárny). Z napadeného rozsudku však nelze vyčíst, z čeho konkrétně a jaké konkrétní užívací právo mělo osobě zúčastněné na řízení svědčit. Jeho rozhodnutí je proto třeba vyhodnotit jako nepřezkoumatelné, jelikož mu chybí odůvodnění toho, jaké užívací právo soud shledal, tedy jaký užívací titul by měl z jím hodnocených důkazů vyplývat, a zároveň z čeho konkrétně jeho existenci odvodil. Veřejnoprávní oprávnění provést stavbu samo o sobě nemůže v žádném případě nahradit soukromoprávní titul k ní.

[33] Kasační soud nezpochybňuje, že veřejnoprávní smlouva, žádost o povolení zkušebního provozu, případně i rozhodnutí o něm, či jednání s bankou mohou přispět k doložení užívacího práva, ovšem pouze za situace, kdy by sama osoba zúčastněná na řízení v průběhu správního řízení tvrdila, že jí určité právo svědčí a že jeho existenci dokládá právě těmito dokumenty, případně pokud by bylo z obsahu dokumentů zcela jednoznačné, že jí konkrétní užívací titul svědčil. Ustanovení § 7 odst. 4 vyhlášky č. 426/2005 je třeba vykládat tak, že umožňuje žadateli doložit vlastnické či konkrétní užívací právo (nájem, výpůjčku, apod.) prostřednictvím dalších dokumentů, ze kterých bude zřejmé, že mu konkrétní soukromoprávní titul svědčí. Může tak jít například o situaci, že ve veřejnoprávním povolení bude uveden mezi podklady pro rozhodnutí určitý soukromoprávní titul, který by prokazoval užívací právo žadatele.

[34] Vlastnické a užívací právo nelze chápat jinak, než ve smyslu soukromoprávním, tzn. podnikání v regulovaném odvětví lze povolit pouze takovému subjektu, který je prokazatelně vlastníkem energetického zařízení, či případně jeho oprávněným uživatelem ve smyslu soukromého práva. Tento stav musí v řízení o udělení licence prokázat. Krajský soud pochybil, pokud své závěry žádným způsobem blíže neodůvodnil. V nepřezkoumatelném vypořádání této námitky krajským soudem spatřuje Nejvyšší správní soud důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

[35] Pro úplnost soud doplňuje, že navrhované důkazy k této námitce neposuzoval, jelikož vypořádání námítky bylo shledáno nepřezkoumatelným.

III.B Technické předpoklady

[36] Pokud jde o údajné nesplnění technických předpokladů, stěžovatel v první řadě namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku z důvodu, že se krajský soud nevypořádal s námitkou, že se revizní zpráva netýkala celého energetického zařízení, ale zjevně jen jeho dílčí části. Z rozsudku je zřejmé, že soud se touto námitkou zabýval. Uvedl: „*Poukazoval-li pak žalobce na to, že se revizní zpráva „týká pouze NN instalací“, pak soud v této souvislosti zdůrazňuje, že pokud nebylo rozhodnutí stavebního úřadu a ani způsob vypracování revizní zprávy závažným způsobem zpochybněno co do pravosti a věrohodnosti, není důvodu, aby soud rozhodnutí žalovaného jako licenčního úřadu rušil z důvodů možných nedostatků při provádění revize energetického zařízení FVE Jeníkov. Pokud revizní technik M. V. osvědčil, že revidované elektrické zařízení splňuje podmínky bezpečného provozu, tak nelze žalovanému vytknout, že revizní zprávu jako povinný důkaz předkládaný k žádosti o licenci akceptoval.*“ Citované vypořádání se zcela míjí s obsahem žalobní námítky. Spornou otázkou bylo, zda revizní zpráva byla úplná nebo některé její části chyběly a zda to případně mohlo mít vliv na výsledek licenčního řízení. Pouhým odkazem na stavební řízení není možné takovou námitku vypořádat. Není ale na kasačním soudu, aby bez předchozího posouzení těchto tvrzení krajským soudem sám ve věci rozhodoval, a bude proto nejprve na krajském soudu, aby tak učinil. Námitka nepřezkoumatelnosti byla shledána důvodnou.

[37] Krajský soud vyšel při posuzování otázky předložené v předchozím odstavci a vůbec celé revizní zprávy z toho, že akceptoval-li ji stavební úřad v řízení o uvedení do zkušebního provozu, není důvodu, aby rozhodnutí licenčního úřadu soud rušil z důvodu poukazu na možné nedostatky revizní zprávy. Vyjít bez dalšího z hodnocení revizní zprávy stavebním úřadem není možné. Bez jakéhokoli ověření nelze pouze na základě rozhodnutí o uvedení do zkušebního provozu konstatovat, že jelikož nebyla revizní zpráva zpochybněna ve stavebním řízení, je bezchybná. Ani v této otázce se Nejvyšší správní soud s krajským soudem neztotožňuje. Navíc je třeba zdůraznit, že zákon vyžaduje pro udělení licence předložení dvou dokumentů – zprávy o výchozí revizi a povolení k předčasnému užívání stavby [§ 9 písm. c) vyhlášky č. 426/2005]. Pokud by bylo možné vyjít z toho, že revizní zpráva je v pořádku, jelikož byla akceptována stavebním úřadem v řízení o povolení k předčasnému užívání stavby, nebylo by důvodu, aby byla znovu předkládána v řízení licenčním. Bylo jasným záměrem zákonodárce, aby i žalovaný Energetický regulační úřad revizní zprávu vzhledem k jeho odbornému zaměření posoudil.

[38] V dalším stížném bodě bylo vytýkáno nesprávné právní posouzení namítané vady řízení spočívající v tom, že skutkový stav nebyl zjištěn tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. Problém spočívá nejen v tom, že při výstavbě elektrárny došlo použitím jiných panelů ke zbudování jiného díla, nýbrž v tom, jak žalovaný s touto skutečností naložil, tj. že existující rozpory neodstranil.

[39] Stěžovatel namítal v první řadě rozpory ve výši celkového instalovaného výkonu. Jde o nesoulad mezi rozhodnutím o udělení licence (4,998 MW) a žádostí o udělení licence

pokračování

(5MW), jakož i přílohou žádosti (4,986 MW – Příloha k žádosti o udělení licence pro výrobu elektřiny, výroba elektřiny z obnovitelných zdrojů) a revizní zprávou (4 997,76 kWp). Dále se rozchází revizní zpráva a smlouva o dílo, příp. Popis provedení stavby, v počtu instalovaných panelů a jejich výkonu – revizní zpráva uvádí panely v počtu 26 304 ks o výkonu 190 Wp, smlouva o dílo a Popis provedení stavby uvádí panely v počtu 21 680 ks o výkonu 230 Wp.

[40] Je nesporné, že je-li správní řízení zahájeno na návrh, je jím správní orgán vázán. Stejně tak nesporné je, že řízení o udělení licence se ve smyslu § 7 odst. 1 energetického zákona zahajuje na základě písemné žádosti, která musí, je-li podávána právnickou osobou, obsahovat náležitosti taxativně stanovené v odst. 3 citovaného ustanovení. K žádosti musely být připojeny listiny opět taxativně vymezené v odst. 4 citovaného ustanovení, mimo jiné podle písm. d) doklady prokazující technické předpoklady. Jakým způsobem se prokazují technické předpoklady, je upraveno v § 9 vyhlášky č. 426/2005. Z uvedených zákonných ustanovení plyne, že rozhodující je revizní zpráva. Ta uváděla výkon elektrárny ve výši 4 997,76 kWp, licence byla udělena na 4, 998 MW. Přestože osoba zúčastněná na řízení žádala o licenci na výkon 5 MW, jde podle soudu o pouze marginální rozdíly, které jsou při výši celkového instalovaného výkonu zcela zanedbatelné. Je pravděpodobné, že rozdíly vznikly zaokrouhlováním a podobně. Takové minimální rozdíly v podkladech pro vydání rozhodnutí o udělení licence a v samotném rozhodnutí nemohou mít vliv na jeho zákonnost. Ve vypořádání této námitky se kasační soud ztotožňuje se soudem krajským.

[41] Pokud jde o rozpory zprávy o výchozí revizi a smlouvy o dílo, krajský soud uvedl, že „[s]amotný poukaz na jinou specifikaci (jiné označení) panelů zásadně nezpochybňuje věrohodnost a pravost revizní zprávy revizního technika M. V. a postup při vydání rozhodnutí stavebního úřadu o zkušebním provozu – a nemůže být ani důvodem ke zrušení rozhodnutí. Ze správního spisu k otázce instalovaných panelů plyne, že žalovaný udělil licenci pro FVE Jeníkov na celkový instalovaný výkon 4,998 MW, přičemž dle revizní zprávy dílo sestávalo z 26 304 fotovoltaických panelů o výkonu 190 Wp a jeho celkový instalovaný výkon byl 4 997,76 kWp. Žalobce pak v podstatě vytýká žalovanému to, že si i přes existenci pravomocného rozhodnutí stavebního úřadu o zkušebním provozu a revizní zprávy měl pro účely licenčního řízení u osoby zúčastněné na řízení ověřit, zda nedošlo k dodání jiného počtu fotovoltaických panelů a o jiném výkonu, než jak bylo specifikováno ve smlouvě o dílo. Zdejší soud sice nezpochybňuje, že tak žalovaný učinit mohl, avšak zároveň dospívá k závěru, že i kdyby došlo v rámci stavby FVE Jeníkov k dodání jiného počtu panelů s jiným výkonem, než jak bylo původně přepokládáno ve smlouvě o dílo, za situace, kdy byl dodržen celkový instalovaný výkon FVE Jeníkov 4,998 MW, nemohlo by to být důvodem pro neudělení licence.“

[42] Nejvyšší správní soud se s uvedenou argumentací neztotožňuje. Podle § 9 písm. c) vyhlášky č. 426/2005 se technické předpoklady prokazují u předčasného užívání energetických zařízení před jejich dokončením povolením k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem. Zpráva o výchozí revizi je tedy jeden ze dvou dokumentů prokazujících splnění technických předpokladů, jenž má ze své povahy osvědčit technický stav věci a bezpečnost budoucího provozu. Podle kasačního soudu je tedy velmi podstatné, zda údaje uvedené ve zprávě o výchozí revizi odpovídají

skutečnosti a zda zpráva osvědčuje bezpečnost fotovoltaické elektrárny ve skutečné podobě. Jestliže vznikly pochybnosti o tom, zda se revizní zpráva vztahuje k energetickému zařízení v podobě deklarované ve smlouvě o dílo (zejména počet a složení jednotlivých panelů), tedy v podobě, v jaké měla být elektrárna vystavěna, pak bylo povinností správního orgánu a soudu tyto pochybnosti rozptýlit. Žalovaný za této situace nebyl oprávněn licenci udělit.

[43] Dle smlouvy o dílo měla být elektrárna vystavěna z 21 680 kusů panelů CEEG 230 Wp, dle revizní zprávy sestávala elektrárna z 26 304 kusů PV panelů. Konkrétní specifikace díla byla obsažena v popisu provedení díla a cenové nabídce, která tvořila přílohu smlouvy (viz body 3.1. a 3.4. smlouvy o dílo). Změna smlouvy o dílo však byla dle čl. XVI. možná pouze prostřednictvím číslovaných smluvních dodatků, jež musí být jako takové označeny a podepsány oběma smluvními stranami. Ze správního ani soudního spisu neplyne, že by k takové změně ve smyslu smlouvy o dílo došlo. S ohledem na rozsah díla, jeho cenu, jakož i rozsah rozdílů mezi smlouvenou specifikací díla (přibližně 18% rozdíl v počtu panelů) je téměř vyloučené, že by strany netrvaly na uzavření dodatku ke smlouvě, který by takovou změnu upravil. Bez odstranění těchto rozporů nebylo v licenčním řízení zřejmé, zda se revizní zpráva vůbec vztahovala k dílu, které bylo vystavěno dle smlouvy o dílo. Není v kompetenci soudu zjišťovat a posuzovat, z jakého důvodu se smlouva o dílo a revizní zpráva liší, posuzovat, zda revize byla provedena řádně, jestliže jsou ve zprávě o výchozí revizi uvedeny jiné panely, o jiném výkonu a počtu, zda jiné označení/výkon/počet panelů v revizní zprávě mohlo mít vliv na správnost revizní zprávy a zda tedy panely, které jsou skutečně k výrobě elektrické energie používány, prošly revizí a je osvědčena bezpečnost jejich provozu. Těmito otázkami se bude muset zabývat a odpovědi na ně vyjasnit krajský soud v dalším řízení.

[44] Pro úplnost soud doplňuje, že krajský soud se ve svém odůvodnění i k této otázce odkazoval na proběhnuvší stavební řízení – řízení o povolení zkušebního provozu elektrárny. K tomu viz bod [37] tohoto rozsudku.

[45] Stěžovatel spolu s kasační stížností předložil řadu důkazů z trestního řízení, které mají zpochybnit správnost revizní zprávy. Nejvyšší správní soud nepřistoupil k jejich provedení a hodnocení z důvodu, že i bez nich shledal důvody pro zrušení napadeného rozsudku. Jelikož již námitka zpochybňující správnost revizní zprávy byla důvodná, bylo by nadbytečné vést k této otázce dokazování, které by mohlo jediné podpořit již přijatý závěr. Předložené důkazy mohly teoreticky být ve smyslu § 109 odst. 5 s. ř. s. přípustné, jelikož jde o důkazy k prokázání skutečností tvrzených již před krajským soudem. Nejedná se tedy o skutečnosti, které by byly nově tvrzeny v kasačním řízení, a tudíž by k nim soud nesměl přihlídnout (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 10 As 20/2014 – 123). Již v žalobě bylo namítáno, že existují indicie, že se i v posuzovaném případě může jednat o nepravdivou revizní zprávu. Stěžovatel na straně 7 ve druhém odstavci žaloby poukazoval na výskyt nepravdivých podkladů u licenčních řízení a nově předložené důkazy mají potvrdit toto tvrzení. Soud tedy s ohledem na to, že jsou dány důvody pro zrušení napadeného rozsudku, v kasačním řízení k dokazování nepřistoupil a ponechává případné provedení důkazů na další řízení před krajským soudem.

pokračování

III.C Technické předpoklady a odborné a závazné stanovisko Technické inspekce ČR

[46] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítal, že v případě posuzovaného zařízení se jedná o vyhrazené zařízení I. třídy ve smyslu přílohy č. 1 vyhlášky č. 73/2010, tudíž je žadatel o licenci, povinen doložit bezpečnost energetického zařízení odborným a závazným stanoviskem Technické inspekce České republiky.

[47] Podmínky udělení licence stanoví v první řadě § 5 energetického zákona. Podle odst. 3, věty první a druhé, tohoto ustanovení *fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Doklady prokazující finanční a technické předpoklady je žadatel o licenci povinen připojit k žádosti o udělení licence* [§ 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona].

[48] Způsob prokazování finančních a technických předpokladů a odborné způsobilosti pro jednotlivé druhy licencí blíže upravuje vyhláška č. 426/2005, pro nová energetická zařízení se technické předpoklady v době rozhodování žalovaného prokazovaly dle § 9 písm. d): *souhlasem stavebního úřadu se zahájením zkušebního provozu před vydáním kolaudačního rozhodnutí, rozhodnutím o prozatímním užívání stavby ke zkušebnímu provozu nebo rozhodnutím stavebního úřadu, že kolaudační souhlas lze vydat jen po provedení zkušebního provozu, a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem; po provedení zkušebního provozu dokládá žadatel kolaudační souhlas.* Toto ustanovení vyhlášky č. 426/2005 tedy výslovně požaduje předložení zprávy o revizi, nikoli odborného vyjádření Technické inspekce ČR. Z výše uvedené právní úpravy týkající se prokázání technických předpokladů pro udělení licence tak nevyplývá, že by v rámci licenčního řízení měl žadatel prokazovat bezpečnost provozu energetického zařízení odborným vyjádřením Technické inspekce ČR.

[49] Povinnost předložit odborné vyjádření Technické inspekce ČR stěžovatel dovozoval zejména z přílohy č. 1 vyhlášky č. 73/2010 a z ustanovení § 6c zákona č. 174/1968 Sb., o státním odborném dozoru nad bezpečností práce. K obdobné argumentaci se Nejvyšší správní soud již vyjadřoval, zejména v rozsudku ze dne 9. 7. 2015, č. j. 4 As 84/2015 – 37, v němž uvedl, že stěžovatel „se opírá o právní úpravu týkající se uvádění technického zařízení do provozu, která však není v posuzované věci relevantní, neboť předmětem rozhodnutí žalovaného nebylo uvedení zařízení osoby zúčastněné na řízení do provozu ale udělení licence, resp. změna rozhodnutí o udělení licence. Nejvyšší správní soud v této souvislosti stejně jako krajský soud poukazuje na rozsudek ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 18/2008 - 13, v němž zdejší soud poukázal na § 3 odst. 3 energetického zákona, dle kterého podnikat v energetických odvětvích na území České republiky mohou za podmínek stanovených tímto zákonem fyzické či právnické osoby pouze na základě státního souhlasu, kterým je licence udělená Energetickým regulačním úřadem a konstatoval, že nemůže být sporu o tom, že licence udělená žalovaným měla povahu oprávnění, resp. státního souhlasu, k podnikatelské činnosti v příslušném oboru energetiky, přičemž k povolení provozu předmětného plynárenského zařízení byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného, tj. stavební úřad.“ Od uvedeného názoru nemá soud důvod se odchýlovat ani v nyní posuzované věci.

[50] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že v licenčním řízení nelze posuzovat technickou dokumentaci energetického zařízení z toho hlediska, do jaké třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010 spadá, a to obzvláště za situace, kdy stavební úřad jeho provoz za stanovených podmínek již povolil (zkušební provoz). Není totiž úkolem žalovaného, aby v řízení o vydání licence nahrazoval a dubloval činnost stavebního úřadu, v jehož pravomoci je povolení provozu energetického zařízení. Proto se kasační soud argumenty k otázce zařazení posuzovaného energetického zařízení do I. třídy ve smyslu vyhlášky č. 73/2010, blíže nezabýval. Dále nesdílí se názor, že krajský soud vyšel ze závěru o závaznosti hodnocení podkladů ve stavebním řízení i pro řízení licenční. Nic takového z argumentace soudu k posouzení splnění technických předpokladů předložením odborného stanoviska Technické inspekce ČR nevyplývá.

IV. Závěr a náklady řízení

[51] Nejvyšší správní soud dospěl vzhledem k výše uvedenému k závěru, že kasační stížnost je částečně důvodná. Napadené usnesení proto dle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. V souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud závěrem uvedeným v tomto rozsudku vázán.

[52] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne v souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2015

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu